

מסורת הש"ס

(א) [מסורה] (טו, טז, טז) (פ) [מ]
(ב) [מ] (ג) [מ] (ד) [מ] (ה) [מ] (ו) [מ]
(ז) [מ] (ח) [מ] (ט) [מ] (י) [מ] (יא) [מ]
(יב) [מ] (יג) [מ] (יד) [מ] (טו) [מ] (טז) [מ]
(יז) [מ] (יח) [מ] (יט) [מ] (כ) [מ]

תורה אור השלם

- 1 על פי הגורל תחלק
2 אף בגורל יתלק את
3 ושמעו העיר על שמות
4 ואת הארץ אשר הפילו
5 ואת כל הארץ אשר הפילו
6 ואת הארץ אשר הפילו
7 על פי יי' ונתנו לו את

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה רוננו וכו'
(ב) רש"י נמלא פי רוננו רוח
(ג) נשנון פה. פי' ש"ס לט"ו ד'

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

קכב.

עין משפט
נר מצוה

ל"א מ"י מ"ד מ"ח:
מ"ס הל' ח:

רבינו גרשום

חלקו: ת"ש בין רב למעט.
כל ביה השבט רב בין היה
השטט מעט נטול זה כגון
ה' דאי לקרקע גברי איתפגל
מישחתי וכו' וכו' הי' הדי'
נסכי אלא ש"ס לשבטים
איתפגלו: ולא נתחלקה
אלא בכספיה. כדאמר
לקמן בקרובה ורחוקה
ודמתיב בין רב למעט
כולם היו שרין מוחלתי'
שאותו שהיה יבוצרת את
במקום הרחוק מירושלים
הי' מעלין לו דמים כדי
שיקב במקום הרחוק או כדי
שיקב בביביות וכו' וכו'
רב יתורה סאה ביהודה
כו'. והטעם ביהודה מוכיח
דמי' לנטול בגליל: כדכתיב
על פי ה'. היינו אוריס
ותמיס דמתים על פי
יצאו: קלפי' שבה שמות
השבטים וקלפי' שבה שמות
התחומין מתחילין לפני ויהי
אליעזר בכיורין ויהי קרוב
ואם אכר זבולן עולה
שבולטין אחיותי באבני
אוריס ותמיס תחום עכו
ותא עולה לחלקי אבני
שורה בולט' ס"ס זבולן
מה קלפי' ששמרת שבטים
מה עולה בידו ס"ס זבולן
ותיב בקלפי' תחומין ועלה
בידו תחום עכו היינו על
פי אוריס ותמיס ועל פי
הגורל וכן היה עושה לכל
שבט ושבת: שיה פרס.
אילנות: שיה לכן תבואה:
שנה שנה ראובן אחר
שנה שמעון אחי. שרלון
יהי הלויקן כשהיה ביה
ובשפלה וכגב שאין
נדרין לה: ואידך לטעם:
חלק שלשת עשר למאן:
לנשיא דכתיב העובד את
העיר. חלק שיהא מספר
את העיר יעבדו אותו כל
שבטי ישראל שכל שבט
ושבט מצמצמין מחלוהו
עד שישאר לו חלק אחד
והיינו חלק י"ג: ודלמא
רוננו בעלמא. שלא יאמ
לו שיעור השבט כי יתנו
עיר אחת או פלך אחד
ואכתיב אידך למאן: והנהיר
לנשיא אחי שבא מזה
וביה. כלומר אותו חומר
שיהו מצמצמין משבט זה
ומשבט זה ומיחירין לו
כשיער חלק אחד שיהיה
אחיו מותי יהיה הקרוב
לאחות העיר כלומר לפלך
שאותו העיר ביה: ולמא
אילימא בשופרא וסביא.
כלומר שבשכיל נטול זה
עירית זה נטל זבוכית
ועלה בעל עירית לבעל
זבוכית כספיה עד שיהי
שיום בתלה: וכי בשופטין
עסקי. והנהיר לה ליטול
עירית והוא נטול זבוכית:
אלא בקרובה ורחוקה: שאם
נטל זה ברחוק מירושלים
ועלה לו זה ברחוק נטול
חלקו בקרוב ויתן לו
שהוא ברחוק: כבספיה
העולה. לארץ השבט שהי'
נותן לו דמים בשכיל קרובה
ירושלים. ור' יהודה אומר
בקרקע העולה שהיו נותנין
יותר קרקע לאותו שברחוק
יותר מפי שהוא בקרוב:
דלאו דידהו שקלי. נטולו
חלק מרגלים ומתלונים:

סא שמע בין רב למעט. על פי הגורל תחלק הארץ נחלתן של
ישראל שיקח כל שבט ושבת מה שיש לו הגורל בין שהיה מגיע
לו חלק מרובה כגון ששט שיש בו אנשים מעט בין שהיה לו חלק
מעט כגון שיש בו אנשים הרבה דמיון דכל השבטים לוקמין כשוה
שנט הקטן כשנט הגדול ומלאו
חלקי בני שנט הקטן מרובה מחלק
שנט בני הגדול ואי לקרקע גברי
מאי בין רב למעט והלא נטלו טולן
כשוה: ועוד סניא. נהדיא לגשטיס
איתפגלו ומוסו דליכא למירדש נמי
האי בין רב למעט לכלקמן כדרימא
איתרין נמי האי: ועוד סניא כו'.
שמחלק לעמית לגא לייג כדמסיס
לומר לייג לקמי שון ולקמן מפרס
מאי ניהו אחוה חלק דעפי המס
דאי משום לוי דנקיט נחלה כשאר
שנטיס כדכתיב המס שער לוי אחד
הא מנשה ואפרים נמי לא יטלו אלא
חלק אחד כדכתיב המס שער יוסף
אחד ומלאו לייג שנטיס נטליין לייג
חלקיס והייג לנשיא כדלקמן: כדכתיב.
שכנאו לארץ: לא נחלקם אלא לייג
שנטיס. שלי לא היה לו חלק כזקן
אלא שכל שנט ושבת נתנו לו עריס
לשבת כהן להיות ערי מקלט לכל
מנשה ואפרים נטלו שני חלקיס
כדכתיב אפרים ומנשה כדאובן ושמעון
יהיו לו (כדאשית מה): כדכתיב.
השמה מי שהיה לו חלק יפה היה נתון
דמים למי שהגיע לו חלק כמוש מאי
דינו בניי שנחמק בין רב למעט
לומר זכרין דקרקע בין רב למעט
לוסוף דמים הרב למעט שהיבוצית
קרי ליה מעט והעדיית קרי רב שכן
אמר ר' יהודה סאה ביהודה שיה זה
אין בגליל והיה מעלה דמים זה
שנפל חלקו ביהודה למי שנפל לו
חלקו בגליל: הכי גרסין אמר ר'
יהודה כו'. ולא בא לחלק מדלא
קמי רבי יהודה אומר: ולא נחלקם
אלא בגורל. ממקנה דמילמייה דתנא
קמא האי: על פי. משמע על פי
אוריס ותמיס: הא כיצד. אם אוריס
למה גורל ואם גורל למה אוריס
ושמא מחושביש אלא זה: אלעזר

זבולן עולה תחום עכו עולה [עמו]. לאו עכו ממנו עכו מחלק
אשר דכתיב (שופטים ט) ואשר לא הוריש ישיבני עכו אלא
לומר תחום שנלך עכו: העולם הזה יש לו פרס ואין לו שדה
אבן. תימה דכשליה מרובה
מחלקת ארץ ישראל אין לך מישחל
שאין לו כהר ובשפלה ונגד ומיהו אית
גדרס אין לך שנט ושבת מישחל
אלא כהא גרסין אין לך אחד מישחל
לעולם הנא ומשמע לו שער ראובן
אחד היינו לכל אחד ואחד אי נמי
בעולם הזה אין להם כשוה מזה כמו
מזה אלא מזה מעט ומזה הרבה אבל
לעולם הנא יש לו מן הכל שיעור שוה:
ואידך למאן. אע"פ דכתיב שער
לוי אחד הא כתיב נמי שער
יוסף אחד דלא מנו שנט יוסף אלא
כאחד: לא סלקא דעתך דכתיב
הנהיר אנשיא וכו'. וכד"ר כדכתיב
דרש מהנא דנבעוני אינו מתרפא
לעמד לגא מדכתיב והעובד העיר
וגו' ואימא לגא ואימא לגא ומדאפקיה
כלשון עובד דרוש ביה נמי נבעוני או
שמא פלוגי:

סמס

של עולם הזה חלוקה של עולם הבא העולם הזה אדם יש לו שדה לבן אין
לו שדה פרס שדה פרס אין לו שדה לבן לעולם הבא אין לך יוכל אחד
ואחד שאין לו בהר ובשפלה ובעמק שנאמר ישער ראובן אחד שער יהודה
אחד שער לוי אחד הקדוש ברוך הוא מחלק להן בעצמו שנאמר ואלה
מחלקותם נאם ה' קתני מיהת שבתחלה לא נתחלקה אלא לשנים עשר
שבטים שמע מינה לשבטים אילפוג שמע מינה אמר מר עתידה ארץ ישראל
שתחלק לשלושה עשר שבטים אידך למאן אמר רב חסדא לנשיא דכתיב
והעובד העיר יעבדהו מכל שבטי ישראל אמר ליה רב פפא לאבבי אימא
רוננו בעלמא לא סלקא דעתך דכתיב והנהיר לנשיא מזה ומזה לתרומת
הקדש ולאחוזת העיר ולא נתחלקה אלא לכספיה שנאמר בין רב
למעט למאי אילימא לשופרא וסניא אמו בשופטין עסקין אלא לקרובה
ורחוקה כתנאי רבי אליעזר אומר בכספיה העולה רבי יהושע אומר
בקרקע העולה ולא נתחלקה אלא בגורל שנאמר אך בגורל תנא אך בגורל
יצאו יהושע וכלב למאי אילימא דלא שקול כלל השתא דלאו דידהו
שקול דידהו מוביעיא אלא שלא נמלו בגורל אלא ע"פ ה' יהושע דכתיב
על פי ה' נתנו לו את העיר אשר שאל את חמנת סרח בהר אפרים
כתיב

למאן אילימא בשופרא וסביא.

כלומר שבשכיל נטול זה עירית זה נטל זבוכית

ועלה בעל עירית לבעל זבוכית כספיה עד שיהי

שיום בתלה: וכי בשופטין עסקי. והנהיר לה ליטול

עירית והוא נטול זבוכית: אלא בקרובה ורחוקה: שאם

נטל זה ברחוק מירושלים ועלה לו זה ברחוק נטול

חלקו בקרוב ויתן לו שהוא ברחוק: כבספיה העולה.

לארץ השבט שהי' נותן לו דמים בשכיל קרובה

ירושלים. ור' יהודה אומר בקרקע העולה שהיו נותנין

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones